

[Breckmann]

Det er, som ville man sige, at nu skal vi på Færøerne kopiere de slemmeste rester af den socialistiske politik, der førte Danmark ud i et af verdens højeste skattetryk og dermed krisen fra før 1982. Vi må huske på, at Sverige først nu har en regering, der langt om længe prøver at afbøde socialismens skadevirkninger på svensk økonomi. Og læg mærke til, at denne genopretning i Sverige gøres med alle andre midler end direkte skatteforhøjelser, og det må selvfølgelig også undgås på Færøerne. Der er nemlig kun én vej for Færøerne ud af krisen, og det er et borgerligt politisk-økonomisk genopretningsprogram med sænkning af især de offentlige lønninger med et lavere skattetryk på indkomster til følge og dermed offentlige besparelser.

1980'erne var en dyrekøbt erfaring. Landskassens garantier til strategiske investeringer i fiskerflåden, der byggede på socialistiske ønskedrømme og ikke på sund forretningssans, har de sidste 4 år kostet vore skatteborgere 1,1 mia. kr.; det ville svare til garantiudbetalinger af den danske statskasse på 110 mia. kr. i et tidsrum på kun 4 år.

Den indskrumpede private erhvervssektor på Færøerne, især som følge af råvarekrisen, har for længst frivilligt nedsat sine lønninger. De samlede lønudbetalinger beløb sig til 4.400 mio. kr. i 1989, men falder i år til 3.800 mio. kr. Det vil sige en tilbagegang på 600 mio. kr., og det svarer til 60 mia. kr. i danske tal. Hvis Danmark havde stået over for en lignende krise, ville alle advarselslamper have lyst rødt. Den offentlige sektor har på Færøerne slet ikke sænket sit lønniveau. De offentlige lønninger udgør nu 35 pct. af alle lønudbetalinger imod kun 28 pct. i 1989. Det vil sige, at den offentlige sektor har ædt sig 7 pct. ind på den private.

Et højt skattetryk driver økonomien under jorden, fører til sort arbejde, begrænser skatteprovenuet, presser lønningerne op og forøger arbejdsløsheden. Det er gældende for Danmark som for alle andre lande, og det er også gældende for Færøerne.

Ånden i statsministerens åbningstale er jo: Det, der er god økonomi i Danmark, må også være det på Færøerne. Tiden tillader dog kun en gentagen henstilling her fra talerstolen til regeringen – og i særdeleshed til statsministeren, der som sagt er fagminister for Færøerne – om at gøre sit yderste for, at man tillader, at

genrejsningen af vores økonomi foretages af færingerne selv, men ellers, at den sker i samarbejde med sundt og konservativt overbeviste fri-markedsfolk, der ikke er befængt med 1960'ernes og 1970'ernes blandingsøkonomiske hittegods, der har været årsagen til dansk og siden hen især færøsk økonomis katastrofekurs.

Med forkert kollektivistisk vejledning er Færøerne færdige, og det må ikke ske. Dertil er øerne for værdifulde som samfund, især for os, der bor der og skal leve der fremover.

Svend Auken (S):

Sin tilforladelige tone til trods rummede regeringens åbningstale ikke overbevisende svar på to centrale spørgsmål. Jeg tænker her på arbejdsløsheden og EF.

Jeg skal alene koncentrere mig om den manglende klarhed om EF, som jeg finder katastrofal og urimelig over for vore partnere i EF. Uanset ordet union, som i alt fald skurrer i danske øren, var jeg i sin tid godt tilfreds med Maastrichtløsningen. Folketingets betingelser blev opfyldt, og der blev fundet fornuftige løsninger til at styrke det europæiske økonomiske og politiske samarbejde på. Det var da også en enig socialdemokratisk folketingsgruppe og hovedbestyrelse, der sagde ja til forhandlingsresultatet. Jeg har aldrig fortrudt mit ja, men jeg har heller ikke fortrudt, at Socialdemokratiet i sin tid insisterede på, at resultatet skulle undergives en folkeafstemning. Egentlig er det jo utroligt, at kun tre lande i EF vil spørge deres befolkninger om så vigtigt et emne.

Folkeafstemningen gav ikke det ja, som jeg havde ønsket; det blev et nej, og det nej skal respekteres. Det vil sige, at der ikke skal en ny folkeafstemning til om det samme spørgsmål, det ville være en hån mod vælgerne. Ikke desto mindre er det det, som tegner sig, også efter statsministerens tale, som en mulighed. I hvert fald er det en mulighed, der er rykket nærmere. Til trods for, at der er gået 4 måneder siden den 2. juni, har den danske regering stadig ikke fortalt de øvrige EF-lande, at der i respekt for det danske nej ikke kan blive tale om dansk accept af unionsmålsætningen, når det drejer sig om fælles forsvar, fælles mønt, borgerskab og retligt samarbejde.

Hverken den engelske statsminister eller den tyske kansler har tilsyneladende fået noget